

Med bil runt Cypern

Det finns många tidigare berättelser om Cypern. Redan de gamla grekerna berättade om hur gudarna rumsterade om på den strategiskt belägna ön. Dessa sagor(?) måste man studera innan man reser till Cypern. Men det finns också, utöver allehanda reseguider, mängder av modern litteratur att läsa.

En mycket trevlig, nästan nödvändig bok är "En resa till den heliga ön" av Theodor Kalifatides. Boken handlar om känslor och upplevelser som drabbar den grekiskfödde Theodor vid en rundresa på ön. Sedan finns det ju också "Cypern - motsättningarnas ö" av Bengt Allgurén som borde vara ett måste för alla Cypern-resenärer men som tyvärr bara finns tillgänglig i en ytterst begränsad upplaga. Så vad är det för nytta att skriva ytterligare berättelser om Cypern när litteraturen redan är så rik?

Vid platsen för Venus födelse

Theodor: "Hej, Bengt, sitter du och skriver nu igen. Jag har med glädje läst din tidigare berättelse om Cypern"

Bengt: "Jaså, den cirkulerar även i de litterära kretsarna."

Theodor: "Jag tycker att du skall försöka förmedla Cyperns mystik i din nya berättelse. De grekiska gudasagorna betyder mycket även för dagens Cypern."

Bengt: "Bra idé, men jag måste begränsa omfattningen. Jag har ju annat att göra. Fru, arbete och golf kräver sin tid."

Theodor: "Det är mycket man måste offra om man skall kunna ägna sig åt konsten."

Bengt: "När man blir pensionär kanske det kan bli lite längre epos."

Theodor: "Men jag tycker att du kan hälsa din fru att omsorgen om henne kanske har hindrat dig från att få Nobelpriset. Det blir inget pris för så här korta berättelser."

Bengt: "Jag skall hälsa henne det, men hon kommer nog att tro att jag har fantiserat ihop hela det här samtalet med dig."

Theodor: "Be henne ringa mig, det skulle vara trevligt."

Bengt: "Det gör hon säkert. Hon är en stor beundrare av din svenska. Ingen av hennes elever har ens kommit i närheten av din språkbehandling."

Theodor: "Men hon vet väl hemligheten bakom min goda svenska."

Bengt: "Ja, hon vet att du aldrig har gått på Komvux."

Theodor: "Du Bengt, undvik de smaskiga detaljerna i din berättelse, den kanske kommer att läsas av både barn och pensionärer. Tänk på att en filmatisering av de grekiska gudasagorna obevekligen skulle förbjudas av censuren."

Bengt: "Jag ska tänka på det. Tack för all hjälp."

Uppmuntrad av Theos vänliga ord så blir det här alltså ytterligare ett alster om Cypern. För att tillmötesgå den jäktade läsaren så är även denna berättelse kortare än vad som krävs för Nobelpriset.

Berättelsen kommer att handla om vad som hände medan vi försökte spåra Afrodite. Den kommer att handla om mat och dryck, natur, kultur och folk, bilar och vägar samt om golf och annat slöseri under vår vecka på Cypern. Berättelsen är inte fullständig, men den är sann. Ibland berättar den till och med mer än sanningen.

Vi var typiskt moderna turister. Vi diskuterade inte så mycket med några grekcyprioter. Vi såg inte en enda turkcypriot. Så vi kan inte vittna om det hat som finns mellan öns folkgrupper.

Vi kom också mer än 3000 år för sent för att få träffa några grekiska gudar. Vi fick bara se spåren av dom.

Avlida hotell – ett minne från Trojanska kriget

Vårt hotell var kanske inte idealiskt. Det låg ett par kilometer från centrum så det var inte alldeles enkelt att ta sig en liten stadsrunda på kvällarna. Hotellnamnet kan låta lite makabert. Men Avlida var den hamn i Grekland varifrån Agamemnon seglade när han skulle förinta Troja. Man kopplar det mesta på Cypern till den grekiska gudahistorien. Åtminstone på ställen som skall tjänstgöra som turistfällor. Turisten skall tänka: *Om jag kommit 3173 år tidigare hade jag kanske fått träffa Agamemnon. Och kanske Afrodite!*

Hotellet var fullt med smaklösa statyer med antik framtoning. Framför entrén stod t ex en diskuskastare på ena sidan och Leda med svanen på den andra sidan. En bit av diskuskastarens arm hade vittrat bort så kvar vara bara ett par armeringsjärn.

Diskuskastaren: "Hon var den femte turisten idag som skulle fotograferas under min arm."

Leda med Svanen: "Det är väl inget, mig pillar gubbarna på bröstet."

Diskuskastaren: "Ja det skall jag också vilja göra, men jag blir inte av med den förbannade tallriken."

Leda: "Fy, det är just dina äckliga kommentarer som gör mig så förstenad att jag inte kan ta mig härifrån."

Diskuskastaren: "Men du gör mig så upphetsad av ditt sexiga sätt att hantera svanen. Folk skulle bara veta att det egentligen är Zeus du står och hånglar med."

Leda: "Dig borde dom ta in i köket så kunde du få sköta disken eftersom du inte tycks kunna tappa tallrikar."

Diskuskastaren: "Låt oss inte stå här och gräla. Vi vet ju att vi kommer att få stå här resten av våra liv."

Leda: "Ja, det är trots allt ett bra ställe för här händer det en hel del. Minns du vilken förbannad taxichaufför vi fick lyssna på härom kvällen?"

Diskuskastaren: "Det var just de där fotograferande turisterna som hade beställt taxin. Men istället tar dom och hoppar in i en svarttaxi."

Leda: "Dom kan vara glada att dom inte hörde vad taxichauffören påstod att han skulle göra med dom."

Diskuskastaren: "Nä, då hade dom nog inte vågat komma

Middagen på Avlida ingick i priset. Den var välsmakande men matsalen gav en känsla av massutspisning modell Finlandsbåt. I baren utanför matsalen underhöll Duo Avlida (Rosita och Charles) med lättdansade, halvgamla låtar perfekta för pensionärsdans. Rositas kjollängd var dessutom uppskattad av de manliga pensionärerna. Men ett par kvällar tog vi taxi till något mer spännande matställe. Även inne i hotellet fanns det mängder med statyer. En del tjänstgjorde som lampfötter medan andra bara stod och latade sig.

Diskuskastare och Pia

Bengts favoritstaty

Poseidon med beundrare

Annan kultur

Vi gick naturligtvis runt i de antika delarna av Paphos med sitt fort och sina ruiner efter romerska imperiet. De mer än 2000 år gamla, mycket välbevarade mosaikerna är imponerande.

Afrodite: "Jag tycker inte om att du hela tiden står och stirrar på mina bröst."

Poseidon: "Det är inte mitt fel. Dom har ställt mig så här."

Afrodite: "Men när dom visade "Flicka på gaffeln" på TV så kunde du ju faktiskt skela bort mot TV'n."

Poseidon: "Ja, Marilyn Monroe var verkligen något att titta på. Dessutom vet ju alla att jag har världen största gaffel. Jag tror faktiskt hon blev intresserad."

Afrodite: (Gubben skulle bara veta att Marilyn Monroe, det var jag)

Mosaikläggare Marcus: "Hej Plinius, hur många quadra har du lagt i år?"

Mosaikläggare Plinius: "Det har faktiskt blivit en åttondels quadram pedes. Man nu saknar jag stenar med färg Y30R. Vet du var man kan hitta sådana?"

Marcus: "Jag har hört talas om att det finns sådana berg i norra Gallien. Du får väl åka dit och knacka."

Plinius: "Då ger jag mig av. Vi ses om ett par år."

Marcus: "Lycka till. Men tänk på att vi har lovat att ha eländet klart till Kristi födelse."

Jeepen

Vi tillbringade veckan på Cypren tillsammans med vår kompis, slav och beskyddare, den röde och starke ZHAA 948. Den slukade 4 golfbagar, 4 resväskor, handbagage och en massa småkrafv som alltid medföljer turister, speciellt kvinnliga sådana. Den hette Mitsubishi Pajero och kostade strax under 4000:- för en vecka. Men så hade den också drag under galoscherna, alla fyra om så krävdes. I denna häftiga jeep kände vi oss starka och trygga.

Mitsubishi Pajero med två sköna damer

Men ZHAA 948 var vanskapt. Den hade ratten på höger sida så föraren var tvungen att sitta på höger framsäte. Det betydde att växelspaken skulle hanteras med vänster hand. En egenhet hos vänster hand är att den helst vill göra allt spegelvänt. Men växeln var inte spegelvänd. Det var däremot riktningsvisarspaken. Den hade bytt plats med vindrutetorkarspaken. När man ville svänga till vänster så startade vindrutetorkarna.

De flesta andra bilar körde på vänster sida om vägen så vi fick göra detsamma. Men det var inte lika stort problem som med riktningsvisarna. Det var lite besvärligt att ZHAA 948 hade en röd registreringsskylt som avslöjade att den kördes av djävla turister. Den betraktades därför som tredje klassens fordon som alla måste köra om. Andra infödda fordon hade vita eller gula skyltar, vi tog inte reda på skillnaden, vem som var klass ett eller två.

ZHAA 948 var stor och bred. När man körde på lagom avstånd från mittlinjen så låg vänstra hjulparet farligt nära vägkanten, vid vissa tillfällen klart utanför.

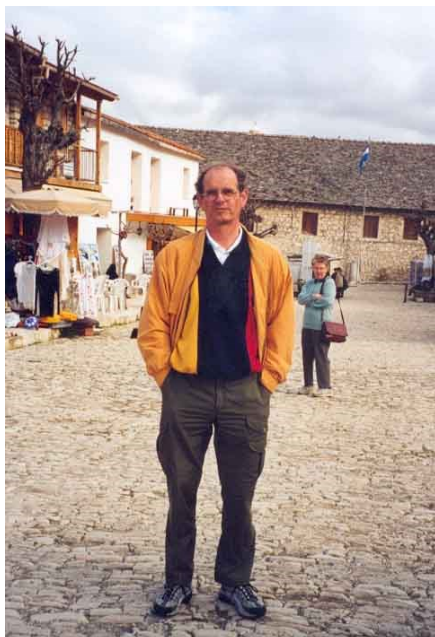
Innan vi skulle tanka hade vi studerat jeepens bruksanvisning och kommit fram till att jeepen skulle matas med 95-oktanig blyfri bensin. När så servicemannen började fylla på diesel blev vi uppskrämda och såg framför oss en havererad jeep. Vi protesterade vilt. Han försäkrade att det var en dieseldriven bil. Vi ville ändå inte tro honom trots att han öppnade motorhuven och visade att det saknades tändstift. Till slut gick han in och fick medhåll av sin chef. När han kom ut muttrade han till oss: *"You make a fool of me!"*

Efteråt kunde konstateras att vi blivit räddade från ett haveri. Bruksanvisningen berättade bara att den bensindrivna varianten skulle ha 95-oktanig bensin medan dieselvarianten skulle ha diesel. Mycket klargörande för en jeepanalfabet.

Några ut- och irrfärder

Vår jeep tog oss ut i den cypriotiska naturen. Som köldkrävande nordiska vikingar drabbades vi en dag av snöabstinens. Då förde jeepen oss ut på branta och krokiga vägar upp till meterdjup snö på Mount Olympos. Där fanns lifanläggningar, fjällstugor och turister. Men det blev ett kort besök för vi hade varken klädsel eller lust för snöpulsning.

På nedvägen besökte vi Pano Platres och så småningom också Omidos med sitt mycket charmiga torg, helt anpassat till sin uppgift som turistfälla. Damerna köpte äkta handväskor gjorda på Cypern. Vi köpte vin och godsaker och dessutom en äkta pennvässande skalbagge gjord i Kina. Vi gick runt i byn där man visade upp genuina cypriotiska hem, samma som vi såg vid förra resan. Men den gamla gumman som bodde där förra gången hade flyttat till ett bättre ställe.

På torget i Omidos

Snöbollskrig på Cypern!

Vänster vindrutetorkare: "Hej Höger, är du ute i svängen igen."

Höger vindrutetorkare: "Ja, det är ett ständigt jäktande. När vi fick veta att vi skulle stationeras på Cypern så såg jag fram mot många slöa och regnfria dagar utan arbete. Men här måste man ju jobba som en galning även när det inte regnar. Torrsim!"

Vänster: "Nu sitter det en sådan där svensk turist vid ratten igen. Då får vi säkert inte en lugn stund på hela veckan. Tacka vet jag engelsmän."

Höger: "Det hade väl gått an om vi fått träffas och kramas någon gång. Men så fort jag närmar mig så drar du dig undan. Är jag så avskyvärd?"

Vänster: "Nej, ta det inte personligt. Det beror på den inprogrammerade partidisciplinen. När du går åt vänster så går jag också till vänster, annars blir jag utesluten ur partiet."

Höger: "Det var en krystad undanflykt, men nu skall vi ut och torrsimma igen. Jag undrar varför vi alltid skall arbeta när bilen svänger åt vänster?"

Vänster: "Världen är full av mysterier."

Från Omidos till stora riksvägen var det en ganska kort bit. Men jeepen körde åt fel håll och vi inledde några timmars turné på smala serpentinvägar.

Jeepen försökte också ta en genväg från Afrodites havsbad över Akamas-halvön via Lara-stranden till vårt hotell. Men vägen blev alltmer ofarbar och gropig så vi sa till på skarpen att jeepen måste sluta med sådana dumheter. Konstigt nog så lydde den.

Följande dag försökte vi inta Lara-stranden från andra hållet. Då blev vi stoppade av att vattnet forsade

En annan och modigare bil på Lara-stranden

Vågorna anfaller på Lara-stranden

Jeepen: "Usch vad skämmigt. Här hindrar ni mig, en stor stark jeep, från att forcera lite vatten. Ser ni inte att flera små ynkliga personbilar åker igenom?"

Passagerarna: "Det är faktiskt vi som bestämmer. Vi behöver inte spela Allan!"

Jeepen: "OK, men ni får åka ifrån den här ön om några dagar. Jag måste tillbringa resten av mitt liv här. Mina kompisar kommer att mobba mig och kalla mig för lilla fröken Skoda."

Passagerarna: "Om du är så lättmobbad så är det ditt eget fel. Men vi lovar att inte tvätta dig resten av veckan så syns det åtminstone att du varit tuff och rullat i lera."

Jeepen: "Det hjälper inte. Ni är ena riktiga ynkryggar. Jag kommer att kräva ett nytt kontrakt med Herz så att jag aldrig mer blir uthyrd till svenska halvpensionärer."

Där ute i naturen var jeepen perfekt även om vägarna var lite väl smala. På en del vägar måste man välja vilket av hjulparen som skulle få rulla på asfalt och vilket som skulle rulla ute i naturen.

Det kändes också bra att vara stor och stark när man svängde runt en hårnålskurva utan att veta vad som skulle komma på andra sidan.

Däremot var jeepen sämre när den tvingades in på Paphos' smågator därför att kartläsaren hade läst vilse eller för att genomfartsleden var uppgrävd. Då var det besvärligt att lotsa vår stora elefant på gator som var byggda för smidiga råttor.

Mat och dryck

Jeepen gav oss också chansen att helt slumpmässigt stanna utanför lovande mat- eller fikaställen och kila in på vinst och förlust. Det blev ibland intressanta upplevelser. På ett lantligt fikaställe blev vi serverade kaffe av en liten svartklädd gumma som satt och spritsade ärtor. Priset var så lågt att vi kände oss tvingade att köpa både choklad och vatten för att det skulle bli åtminstone några pund att betala.

På en annan rundresa passerade vi ett ställe som hette Aliceland. Det tog våra tröga hjärnor en stund att reagera så att vi kunde vända för en improviserad fika. Vi fick både kaffe, öl och smaskiga hembakade kakor med grädde av den vänliga Alice. Stället låg nära stranden med hela havet framför sig. Där såg man också ett till synes oskadat fartyg som stod stabilt mitt i bränningarna. Eftersom det var dagen efter stormen så var vi övertygade om att fartyget hade gått på under natten. Men Alice meddelade lite uppgivet att det stått så där i tre år.

Matställe

Däremot var det lite svårare att hitta lämplig restaurang för söndagslunchen. Vi åkte igenom den ena byn efter den andra. De skulle enligt kartan ha drygt 500 innevånare och då förväntar man sig minst tre restauranger. Men restaurangerna var antingen stängda för vintersäsongen eller helt försvunna. Till slut kom vi till Olive Tree i Stroumpi. Det var en klart rural restaurang där traktens gubbar åt sin mat istället för att få den via hemtjänsten. Det fanns inte mycket att välja på men dagens rätt fanns redan på spett över elden och vinet smakade bra på det snabbt avtorkade plastbordet. Att en modern vattentoilet fanns inrymd i en kall betongbunker på en skräpig bakgård förhöjde bara den rurala känslan.

Achilles: "Du Sokrates, nu har några turister förrrat sig hit igen."

Sokrates: "Ja, du Achilles, att man aldrig kan få avnjuta sin flaska brandy i lugn och ro."

Ägaren Oliver: "Jäkt, jäkt, dom kräver naturligtvis att man torkar av bordet innan dom kan äta."

Achilles: "Har du sett vilka röda näsor dom har. Det verkar som dom aldrig har sett sol förr."

Sokrates: "Det verkar vara fint folk. Dom använder kniv."

Achilles: "Har du sett, en av dom dricker inte ens vin. Han vet tydligen inte att även polisen tar sig en vinare till lunch."

Sokrates: "Po-po!"

Achilles: "Po-po!"

Golf - ett missriktat spel

Golfbanorna var trevliga, speciellt den som kallades Secret Valley. Den låg mycket vackert i en dalgång omgiven av höga berg i färger som skiftade mellan grått och mörkrött. Tsada var också vacker men svårare. Den låg högre upp i bergen och är därför säkerligen mer angenäm under sommaren.

Golfspel

Men vårt golfspel var inte lika vackert. Ibland gick det bra men för det mesta smet bollen åt fel håll eller också hoppade den bara fram några meter. Det blev totalt ca 8 par vilket är bedrövligt för fyra personer under fyra golfrundor.

En välbehövlig paus

En annan välbehövlig paus

Från min golfbag hördes följande dialog:

Titleist: "Nu är vi inte så många kvar, bara du och jag."

ProStaff: "Nä, Bengt är farlig, han har slagit bort många av våra kamrater."

Titleist: "Dessutom verkar det som han vill slå ihjäl oss varje gång vi är ute i gröngräset."

ProStaff: "Han har nog blivit ihjälslagen av någon golfboll i ett tidigare liv."

Titleist: "Jag har faktiskt bott i Pias bag under lång tid. Hon är mycket snällare. Hon smeker bollarna med klubban. Tänk om alla golfspelare var som Pia!"

ProStaff: "Men du hörde väl dödsskriken från våra två kamrater som hon slog ner i ravinen."

Titleist: "Usch, påminn mig inte, Jag blir alldeles knottrig, det kallas visst dimples."

ProStaff: "Dessutom har hon dränkt ett par av mina allra närmaste vänner."

Titleist: "Våra framtidsutsikter är urusla."

ProStaff: "Usch ja!"

Pia slår i taggbuskar

Langare och smugglare

Den bästa restaurangen som vi träffade på hette Riverdale och låg i Pano Platres uppe i bergen. Där var det trots en brasa tämligen kallt, speciellt toaletten i undervåningen kändes som blåskatarr. Men vi fick billig och välsmakande cypriotisk mat där husets vin ingick i obegränsade mängder. Det var dessutom det bästa vin vi smakat på hela resan så vi bad att få med oss en liter. Det var betydligt svårare eftersom restaurangen förmodligen saknade flaskor. Men vi fick en liter på en brandyflaska. Så vi smugglade hem vin i en spritflaska vilket var snäppet vansinnigare än dom i Semesterresan som använde vinflaskor för att smuggla 80%-ig sprit från Peppes bodega.

Uppmuntrade av det goda vinet i bergen stannade vi vid väggkanten och köpte en etikettlös flaska från en 90-årig gubbe. Men den var vi tvungen att hålla ut vid vår vinprovarsammankomst senare på kvällen. Så här i efterhand kan man naturligtvis förstå bakgrunden. Man kan riktigt höra diskussionen i den lilla cypriotiska bondgården när man provade det senaste vinet:

Husbonden Theo: "Det här var ett djävla vin. Hade du inte tvättat fötterna?"

Hustrun Thisbe: "Nu är du gaggig igen. Vattnet tog ju slut för tre år sedan."

Theo: "Skyll inte på mig. Ditt gamla fotsvett vill jag ändå inte dricka!"

Thisbe: "När jag var yngre så slickade du minsann även mina fötter!"

Theo: "Dra inte upp gamla synder, det har jag inte gjort sedan du fick fotsvamp. Nu håller jag ut giftet!"

Thisbe: "Nej, vi ställer ut gammelfarfar Theiresias vid väggkanten och säljer vinet till dom lättlurade turisterna."

Theo: "Bra, och om myndigheterna kommer på oss så skyller vi på Theiresias"

Thisbe: "Dom kan gott sy in honom. Skulle vara skönt att bli av med honom. Han har ströpplat omkring här nu i trettio år!"

Theo: "För pengarna han får in kan vi köpa dubbla mängden härligt vin från restaurangen uppe i backen."

Thisbe: "Stackars lättlurade turister."

Theo: "Visst är det skönt att gamlingarna kan vara till någon nytta istället för att sitta på hemmet och titta på TV eller väva mattor!"

Afrodite

Vi besökte naturligtvis också Afrodites bad uppe på Akamas-halvön. Dessvärre regnade det så badet var inte aktuellt. Det var dessutom så mycket träd som växte i och omkring badet.

Afrodites källa

Vi bodde grannar med de gamla kunga-gravarna, men brydde oss inte om att göra något besök. Däremot åkte vi till det äldsta kända Afrodite-templet utanför Kouklia och kände verkligen historiens vingslag.

Mest imponerade blev vi av en mer än 3000 år gammal, nästan hel amfora i kolossalformat. Hur hade man fått den jämn inuti? Hur fick man ut den stackars slaven som skötte det inre arbetet?

OK, nu borde du vara klar. Nu stoppar vi in amforan i ugnen!

Kan vi inte vänta några år till?

Nej!

Vi var naturligtvis också och inspekterade den plats där Afrodite steg upp ur havets skum. Det fanns inga spår av Afrodite, bara av turister och av Uranus pitt som fortfarande sticker upp ur bränningarna. Den påminde mig om min första skolavslutning när jag till frökens och föräldrarnas stolthet, iklädd röd toppig huvudbonad, läste: *Så sticker du opp, rabarberknopp*. Undrar om åhörarna begrep vad dikten syftade på?

Det är smart av cyprioter att omvandla sagor till turistattraktioner. I Sverige har vi till viss del utnyttjat samma teknik, t ex Pippi Långstrumps hus. Med det borde kunna göras bättre. Något av de många svinstallen skulle kunna byta affärsidé. Man borde föda upp grisar som döps till Särimer och servera en varje kväll. Efter festmåltid och övernattnings kan sedan turisterna få gå och klappa den återuppståndna maten.

Efter storm kommer sol

När grekiska hären samlades i Avlida (nuvarande Aulis) hindrades avfärden, enligt sagan, genom att gudinnan Artemis åstadkom motvind. För att blidka henna försökte Agamemnon offra sin dotter Ifigenia. Men då lät Artemis byta ut flickan mot en hjort. I alla fall så vände vinden och flottan kunde segla iväg. (Inom parentes kan nämnas att Agamemnons

Trädet: "Nu kan du komma fram, alla har gått."

Afrodite: "Alla de här pensionärsturisterna gör mig galen. Man har inte en chans att få vara i fred."

Trädet: "Nej, det är glest mellan de undersköna ynglingarna."

Afrodite: "Det har dessutom blivit mycket sämre sedan du börjat hålla den där skylten om att det är förbjudet att bada här hos mig."

Trädet: "Skyll inte på mig, det är inte jag som bestämmer över skylten."

Afrodite: "Nu är det snart ett år sedan jag lyckades locka ner den senaste ynglingen i badet."

Trädet: "Men då blev det också ett väldigt polispådrag. Du kan vara glad att jag inte skvallrade om vad du gjorde."

Afrodite: "Du skulle bara våga, för då flyttar jag till ett annat bad."

Trädet: "Du kan lita på mig. Men jag tycker du är ute och ränner för mycket på nätterna."

Afrodite: "Det måste jag. När jag inte får hit ynglingarna, måste jag själv söka upp dom. Alla de nya diskoteken är utmärkta. Där brukar jag få tag i minst tre undersköna ynglingar varje kväll."

Trädet: "Du har verkligen inte förändrat dig genom åren!"

Afrodites tempel

Afrodite: "Nä, nu orkar jag inte se dig stenkått flera sekler till. Nu ger jag mig upp på land och letar efter undersköna ynglingar!"

Uranus: "Överge mig inte. Det är väl inte mitt fel att sagorna har placerat mina attiraljer här."

Afrodite: "Beklagar, men jag pallar inte längre. Folk skulle bara veta vad havets skum egentligen består av."

Uranus: "Men kvinnor kommer alltid att gilla skumbad utan att begripa varför. Jag känner mig hedrad."

Afrodite: "Erotoman!"

hustru blev så ilska över att hans arbete gick ut över familjemedlemmarna att hon mördade honom när han kom tillbaka. Men det är en helt annan historia.)

När flottan kom ut på Egeiska havet drabbades den av en storm så att de skadade skeppen måste återvända. Så den storm som vi upplevde andra natten var helt naturlig med tanke på den historiska kopplingen. Det åskade och väsnades i en omfattning som vi inte trodde var möjligt på Cypern. Golfrundan dagen efter blev inställd och vi åkte istället på rundtur till Lara-stranden.

Men sedan blev vädret bättre och vi fick precis lagom väder på golfrundorna och på uteserveringarna. Mandelträden blommade och getherdarna ropade.

Cyprioter vi minns

Vi minns fiskarna som stod i långa rader och kastade sina metspön i det grunda vattnet framför fortet.

Fiskare i Paphos hamn

De fick trots allt upp decimeterlånga fiskar som såg ut som en plattfisk som kantrat 90°.

Vi minns prästen (en prästklädd månglare?) som stod vid gångvägen upp till Afrodites källa och sålde clementiner. Han gjorde strålande affärer trots det strilande regnet. Hans affärsidé var att inte sälja mindre kvantiteter än 2 kg.

Vi minns de svartklädda gummorna i bergen och vi minns gubben som sålde barnbarnens vin vid väggkanten.

Savva: "Svenskar verkar ha det väldigt gott ställt."

Kassörskan Diana: "Landet måste dessutom vara mycket bördigt. Dom tyckte att våra äggkoppar var för små och påstod att dom passade till vaktelägg."

Savva: "Då har jag kommit på en ny affärsidé, vi importerar några hönor från Sverige och säljer deras ägg som strutsägg. Det blir många pund!"

Vi minns också Savva. Han lockade med reklamblad på bilen. Genom en tillfällighet skulle vi strax efteråt passera hans Pottery. Det låg dessutom på rätt sida om vägen så det fanns inga ursäkter. Det blev både det besöket och ett ytterligare besök för kompletteringsköp.

Sista kvällen, som var en söndag, fick vi en chaufför att köra oss till en restaurang som vi läst om i resehandboken. Men den var stängd. Han erbjöd sig att köra till en annan minst lika bra restaurang, men den var också stängd. Till slut hamnade vi på Petros familjerestaurang. Vi hade ingen aning om i vilken del av Cypern vi hamnat. Men vi förstod att vi var i distriktet där man odlade gummikor för vi fick träna våra käkmuskler på en T-benstek, visserligen välsmakande. Men Petros låg inte alls långt bort, Taxin hade åkt i cirkel, vi var i Clorakas, bara på nio håls avstånd från vårt hotell.

Tack och adjö för den här gången

Vi åkte för övrigt med trångt flygplan från Always/Brittania. Till och från Arlanda hade vi hyrt bil genom Eurocar. Allt gick utan problem.

Vi kommer tillbaka.